

eenstemming is met de genoemde voorwaarde, die voor de ingeschreven deskundigen bindend is.

Leiden, 16 Juli 1911.

A. VAN RHIJN.

UITHALING DER VRUCHT BIJ STUITLIGGING.

Zeer geachte redactie,

Naar aanleiding van het artikel van collega DRIESSEN over „uithaling der vrucht bij stuitligging” in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 15 Juli jl. zij het mij vergund, een enkele opmerking te maken. De heer DRIESSEN zegt nl. op bldz. 167, waar hij spreekt over het gebruik van de tang bij stuitligging, dat deze behandelingswijze geen regel mag worden en dat men steeds zal trachten van een stuitligging een voet af te halen, wanneer de verlossing niet spontaan verloopt, om die zodoende te doen eindigen. Nu is dit m. i. een conditio sine qua non, uit den aard van de zaak immers zal elke verloskundige steeds trachten, hoe diep de stuit ook staat, nog een voet te bereiken, alvorens de instrumenten, in casu de tang aan te leggen, maar ik ben er van overtuigd, dat het afhaken van een voet niet in *alle* gevallen van stuitligging bij volkomen ingedaalde stuit mogelijk is en juist *dan* lijkt mij het aanleggen van de forceps de meest gewenschte methode, om de stuit te doen geboren worden. Ook in het door mij beschreven geval in hetzelfde nummer van dit *Tijdschrift* is wel degelijk getracht, door opduwen van de stuit en omhooggaan van de hand een voet te bereiken, doch het is mij niet gelukt. Toevallig vernam ik dezer dagen van een collega, dat hij ook voor eenigen tijd bij een stuitgeboorte met veel succes de forceps had aangelegd, terwijl hij toen ook den voet onmogelijk kon bereiken. Mijn dank voor de plaatsing

's-Gravenhage, 17 Juli 1911.

Uw dw.

L. N. NATHANS.

HET INSTRUMENTJE VAN DEN HEER SEEUWEN.

Bovengenoemd instrumentje, dat in het vorig nummer van het *Tijdschrift* door dr. J. SILLEVIS werd beschreven en aanbevolen, werd het vorige jaar aan consulent-bestuurderen der Maatschappij tot Redding van Drenkelingen ter beoordeeling aangeboden. Teneinde met een goed gemotiveerd oordeel bij het bestuur voor den dag te kunnen komen, hebben mijn collega dr. G. TER MEULEN en ik toen aan den directeur van het Binnen-gasthuis J. E. STUMPF alhier verzocht het bij voorkomende gevallen eens op de proef te willen stellen, aan welk verzoek met groote welwillendheid gevolg is gegeven. Het instrumentje is in de chirurgische kliniek meermalen bij narcose-patiënten gebruikt.

Het oordeel over deze tangen verkregen — want wij ontvingen het instrumentje in meer dan één variatie — vatte dr. STUMPF aldus samen:

„Zij zijn te lomp, te dik en breed om ze goed in den mond te hanteeren; zij houden de tong niet zeker vast, en zoo de tanden toevallig in de groeve